

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 2Co/34/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6712216461
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 08. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Novotná
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2016:6712216461.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Novotnej a sudcov JUDr. Aleny Antalovej a JUDr. Jozefa Zlochu v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, zastúpeného Advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Grösslingova 4, 811 09 Bratislava, za ktorú koná doc. JUDr. Branislav Fridrich, PhD., advokát a konateľ, IČO: 36 864 421, proti žalovanému: Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie 13, 813 11 Bratislava, v konaní o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu vo Zvolene, č.k. 11C/227/2012-128 zo dňa 20.05.2015 jednohlasne takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.
Žalovanému náhradu trov konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

1.Okresný súd Zvolen (ďalej len „okresný súd“) napadnutým rozsudkom č.k. 11C/227/2012-128 zo dňa 20. mája 2015 zamietol žalobcom podanú žalobu na náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, ktorá mu vznikla nesprávnym úradným postupom okresného súdu, ktorý nerozhodol o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia v 15- dňovej zákonnej lehote. Súd zároveň žalovanému náhradu trov konania nepriznal. Návrh žalobcu na prerušenie konania zamietol uznesením č.k. 11C/227/2012-124 zo dňa 18. mája 2015. Vo veciach vedených na okresnom sôde pod sp. Značkami 11C/227/2012, 8C/257/2012, 8C/259/2012, 8C/260/2012 8C/261/2012, 8C/262/2012, 8C/623/2012, 8C/264/2012, 8C/265/2012, 8C/266/2012 a 8C/268/2012, súd uznesením č.k. 11C/227/2012-17 zo dňa 12. februára 2013 rozhodol o spojení vecí na spoločné konanie, ktoré boli ďalej vedené pod spoločnou značkou 11C/227/2012.

2.Okresný súd vykonal dokazovanie oboznámením sa s obsahom spisu a pripojenými exekučnými spismi sp. zn. 28Er/1/2010, sp. zn. 26Er/422/2009, sp. zn. 21Er/17/2010, sp. zn. 21Er/1354/2009, sp. zn. 23Er/219/2011, sp. zn. 25Er/228/2010, sp. zn. 24Er/671/2010, sp. zn. 24Er/1086/2010, sp. zn. 21Er/536/2011, sp. zn. 26Er/952/2010, sp.zn. 28Er/970/2010, a sp. zn. 20Er/567/2012. Exekučným titulom v každom pripojenom spise bol rozhodcovský rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného zriaďovateľom Slovenská rozhodcovská a.s.. Vo všetkých exekučných konaniach súd žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. Súd poukázal na ustanovenie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, kde je zvýraznená zodpovednosť exekučného súdu za vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, pretože vydanie poverenia musí byť výsledkom náležitého preskúmania exekučného titulu, žiadosti o vydanie poverenia a návrhu na vykonanie exekúcie. Súd konštatoval, že dĺžka exekučného konania od doručenia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia do vydania poverenia absolútne nie je takej povahy, aby bolo možné v danej veci vysloviť porušenie práva žalobcu na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Nakoľko súd dospel k záveru,

že na strane žalovaného nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu majúceho za následok vznik škody, má súd za to, že v danej veci neexistuje ani právny základ a síce zodpovednosť odporcu za škodu, v dôsledku čoho sa súd nezaoberal tak výškou škody ako aj majetkovej ujmy uplatnovej žalobcom. Súd dospel k záveru, že žalobe žalobcu nie je možné vyhovieť, preto žalobu ako nedôvodnú zamietol. Súd žalobu zamietol aj v spojených veciach. Súd mal za preukázané, že žalovanému žiadne trovy konania nevznikli, žalovanému náhradu trov konania nepriznal.

3. Proti rozsudku okresného súdu podal žalobca v zákonom stanovenej lehote odvolanie, v ktorom žiadal, aby odvolací súd zrušil rozsudok okresného súdu a vec mu vrátil na opätovné prejednanie. V odvolaní uviedol, že postupom súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom, pričom poukázal na skutočnosť, že súd prejednal vec v jeho neprítomnosti a v neprítomnosti jeho zástupcu, aj keď riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania z dôležitých dôvodov. Podľa názoru žalobcu súd vychádzal z mylného skutkového stavu bez oboznámenia sa s obsahom predloženej ústavnej sťažnosti a tým nesprávne aplikoval ustanovenie §101 ods. 2 O.s.p. a viedol pojednávanie, na ktorom za neprítomnosti žalobcu meritórne rozhodol. V žiadosti pritom žalobca zdôraznil, že trvá na osobnej účasti právneho zástupcu na pojednávaní, ale na takom, ktoré bude vedené nestranným sudcom na nestrannom súde. Žalobca ďalej uviedol že nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam žalovaného, z ktorých vychádzal súd pri svojom rozhodovaní a ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie, a preto podľa jeho názoru došlo k degradácii zásady kontradiktórnosti, a k porušeniu práva žalobcu na súdnu ochranu, ako aj k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom. Namietal aj skutočnosť, že žalobcovi bola odňatá možnosť vyjadriť sa k skutkovým a právnym otázkam veci nebol oboznámený s obsahom dôkazov, prednesov, sám nemal možnosť sa k daným veciam vyjadriť navrhnuť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Žalobca uviedol aj skutočnosť, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania. Súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise. Za dôkaz v danom konaní môžu slúžiť len listiny založené v exekučnom spise, a to vzhľadom k faktu, že vec sa týka nesprávneho úradného postupu štátneho orgánu. Tvrdil, že v konaní boli preukázané všetky zákonné podmienky pre vznik nároku na náhradu škody, a to vznik škody, existencia nesprávneho úradného postupu a príčinná súvislosť medzi škodovou udalosťou a škodou. Preto bolo v konaní potrebné rozhodnúť v súlade so žalobným petitom, a to prinajmenšom navrhovaným medzityčným rozsudkom. Žalobca namietal, že ak bol súdu doručený v čase predchádzajúcom nariadenému súdному pojednávaniu návrh žalobcu na prerušenie konania z dôvodu, že prebieha konanie o prejudiciálnej otázke, ktorou je rozhodnutie o porušení práva žalobcu na zákonného sudcu a práva na nestranný súd ma základe ústavnej sťažnosti podanej na Ústavný súd Slovenskej republiky, bol súd povinný pred samotným rozhodnutím vo veci samej o tomto návrhu osobitne rozhodnúť.

4. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

5. Odvolanie žalobcu bolo doručené súdu prvej inštancie za účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku, ktorý bol ku dňu 1.7.2016 zrušený zákonom č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj CSP). Podľa § 470 ods. 1 CSP, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konanie začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Z uvedeného dôvodu boli na toto konanie po 1.7.2016 aplikované ustanovenia CSP s poukazom na § 470 ods. 2, veta prvá CSP, podľa ktorého účinky právnych úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom 1.7.2016, zostali zachované.

6. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), vec preskúmal v medziach daných v ustanovení § 379 a § 380 CSP bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1, 2 CSP a contrario a rozsudok prvej inštancie (vrátane súvisiaceho výroku o trovách konania) ako vecne správny podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil.

7. Podľa §3 ods. 1, 2 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení účinnom do 31.12.2012 (1) Štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti tohto zákona, pri výkone verejnej moci

(a) nezákonným rozhodnutím,

(b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody,

(c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo

(d) nesprávnym úradným postupom

(2) Zodpovednosti podľa odseku jedna sa nemožno zbaviť.

8. Podľa § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prieťahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických a právnických osôb.

9. Odvolací súd po preskúmaní veci z dôvodov uvedených v odvolaní zistil, že prvostupňový súd správne zistil skutkový stav a vec správne právne posúdil. Odvolací súd nenašiel dôvod, aby sa od logických a presvedčivých argumentov obsiahnutých v odôvodnení rozsudku odklonil, a preto naň v zmysle § 387 ods. 2 CSP odkazuje.

10. Z obsahu súdneho spisu odvolací súd zistil, že predmetom sporu bolo právo navrhovateľa na zaplatenie náhrady majetkovej škody spolu 26 180, 73 Eur nemajetkovej ujmy spolu 5 235,55 Eur, ktorá mu mala byť spôsobená nesprávnym úradným postupom okresného súdu ako súdu exekučného pri výkone verejnej moci. Žalobca už v žalobe žiadal aby nadriadený súd v zmysle § 12 Občianskeho súdneho poriadku rozhodol pred prvým prejednaním veci o prikázaní veci inému súdu, pretože sudcovia vecne a miestne príslušného Okresného súdu Zvolen sú vylúčení z prejednaní a rozhodovania vecí vzhľadom na ich pomer k veci a účastníkom konania. Svoju žiadosť oprel o tvrdenie, že okresný súd zapríčinil svojím nesprávnym úradným postupom vznik škody na strane žalobcu, a preto nemôže byť zároveň orgánom súdnej moci, ktorý bude o tejto škode rozhodovať. Ak bol sám tento súd škodcom v spore medzi žalobcom a štátom, tak je vylúčené aby prostredníctvom sudcov rozhodol predmetný spor. Z dôvodu námietky zaujatosti vznesenej žalobcom, z ktorej vyplynulo, že pridelením tejto veci ktorémukoľvek zo sudcov konajúceho súdu by právo navrhovateľa na prerokovanie veci nezávislým súdom bolo prerušené, keďže neexistuje podľa rozvrhu práce na súde žiaden sudca, ktorý by nebol vo veci zaujatý, predložil okresný súd nadriadenému súdu rozhodnutie námietku zaujatosti vznesenú žalobcom. Nadriadený súd o nej rozhodol tak, že v prejednávanej veci vylúčil z rozhodovania len toho sudcu, ktorý konal v navrhovateľom namietanej exekučnej veci. Ostatných sudcov okresného súdu z prejednávania a rozhodovania v tejto veci nevylúčil a nevylúčil tak ani konajúceho sudcu. Aj keď je podkladom práva žalobcu na náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy nesprávny úradný postup súdu, na ktorom sudca vykonáva svoju funkciu, nezakladá to automaticky pomer sudcu k veci. Preto neexistuje žiaden relevantný dôvod k tomu, aby bol zákonný sudca zákonný sudca z prejednávania a rozhodovania tejto veci vylúčený. Zákonného sudcu, ktorý prejednáva a rozhoduje vec na vecne a miestne príslušnom súde, nemožno vylúčiť z prejednaní a rozhodnutí vecí len tá skutočnosť, že postupom sudcu v inej veci, mala byť žalobcovi spôsobená škoda (rozhodnutie NS SR č. k. 3Cdo 102/2013). Je potrebné zdôrazniť, že tak ako je neústavné, aby vo veci rozhodoval vylúčený sudca, ktorý vo veci nie je zaujatý. Na tom nič nemení ani fakt, že žalobca z dôvodu nesúhlasu s tým, že konajúci sudca nie je vo veci vylúčený, podal ústavnú sťažnosť z dôvodu porušenia jeho ústavného práva zaručeného mu článkom 46 ods. 1 Ústavy ako aj článkom 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd na spravodlivý súdny proces. Odvolaciemu súdu je aj z iných rozhodnutí Ústavného súdu SR napr. 1 ÚS 89/2013 zo dňa 6.2.2013, 1 ÚS 92/2013 zo dňa 13.2.2013, ktorými už rozhodoval o obdobnej sťažnosti žalobcu proti uzneseniam nadriadeného súdu zrejme, že tento návrh bol pre nedostatok právomoci Ústavného súdu SR na ich prerokovanie a rozhodnutie odmietnutý. A keďže iné dôvody, pre ktoré by mal byť zákonný sudca z prejednávania a rozhodovania tejto veci vylúčený okresným súdom a ani odvolacím súdom zistené neboli, je námietka žalobcu o tom, že vo veci rozhodoval

nezákonný a nezaujatý sudca nedôvodná. Odvolací súd preto žalobcovu námietku, podľa ktorej v konaní rozhodoval vylúčený sudca, vyhodnotil ako nedôvodnú.

11. Z obsahu súdneho spisu odvolací súd ďalej zistil, že v exekučnom konaní vedenom na Okresnom súde vo Zvolene pod č.k. 28Er/1/2010 súdny exekútor podal žiadosť o udelenie poverenia dňa 04. januára 2010. Súd o žiadosti rozhodol uznesením č.k. 28Er/1/2010-23 zo dňa 19. júla 2010, ktorým žiadosť súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 13.10.2010. V exekučnom konaní vedenom pod sp. Zn. 26Er/422/2009 súdny exekútor podal žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie dňa 14. októbra 2009. Súd o žiadosti rozhodol uznesením č.k. 26Er/422/2009-16 zo dňa 20. mája 2010, ktorým žiadosť súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 14.07.2010. V exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. 21Er/17/2010 súdny exekútor podal žiadosť

o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie dňa 11. januára 2010. Súd o žiadosti rozhodol uznesením č.k. 21Er/17/2010-12 zo dňa 03. júna 2010, ktorým žiadosť súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 29.11.2010. V exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. 21Er/1354/2009 súdny exekútor podal žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie dňa 18. decembra 2009. Súd o žiadosti rozhodol uznesením č.k. 21Er/1354/2009-14 zo dňa 13. mája 2010, ktorým žiadosť súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 19.01.2011. V exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. 23Er/219/2011-10 zo dňa 22. marca 2010, ktorým žiadosť súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 22.04.2011. V exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. 25Er/228/2010 žiadosť o udelenie poverenia podal súdny exekútor dňa 28. apríla 2010. Súd o žiadosti rozhodol uznesením č.k. 25Er/228/2010-18 zo dňa 20. marca 2012, ktorým žiadosť súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 09.06.2012. V exekučnom konaní vedenom na Okresnom súde Zvolen pod sp. zn. 24Er/671/2010 súdny exekútor doručil žiadosť o delenie poverenia dňa 30. augusta 2010. Súd o žiadosti rozhodol uznesením č.k. 24Er/671/2010-10 zo dňa 25. októbra 2010, ktorým žiadosť súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 17.12.2010. V exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. 24Er/1086/2010 súdny exekútor podal žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie dňa 22. decembra 2010. Súd o žiadosti rozhodol uznesením 24Er/1086/2010-12 zo dňa 30. decembra 2010, ktorým zamietol žiadosť súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 21.01.2011. V exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. 21ER/536/2011 súdny exekútor vydal žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie dňa 08. júna 2011. Súd o žiadosti rozhodol uznesením 21Er/536/2011-11 zo dňa 20. júna 2011, ktorým zamietol žiadosť súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 12.11.2011. V exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. 26Er/952/2010 žiadosť o udelenie poverenia podal súdny exekútor dňa 23. septembra 2010. Súd o žiadosti rozhodol udelením uznesením č.k. 26Er/952/2010-23 zo dňa 13. mája 2011, ktorým zamietol žiadosť súdneho exekútora a udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 04.06.2011. V exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. 28Er/970/2010 žiadosť o udelenie poverenia podal súdny exekútor dňa 26. novembra 2010. Súd o žiadosti rozhodol udelením uznesením č.k. 28Er/970/2010-25 zo dňa 23. mája 2011, ktorým zamietol žiadosť súdneho exekútora a udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 28.02.2012. V exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. 20Er/567/2012 žiadosť o udelenie poverenia podal súdny exekútor dňa 20. augusta 2012. Súd o žiadosti rozhodol udelením uznesením č.k. 20Er/567/2012-34 zo dňa 12. decembra 2012, ktorým zamietol žiadosť súdneho exekútora a udelenie poverenia na vykonanie exekúcie.

12. Žalobca sa podanými žalobami domáhal, aby bol žalovaný zaviazaný zaplatiť mu náhradu škody a nemajetkovej ujmy z toho dôvodu, že exekučný súd nepostupoval v súlade so zákonom, keď v exekučnom konaní, ktoré začalo na návrh žalobcu nerozhodoval v lehote podľa § 44 ods. 2 zákona č. 233/1995 Zb. (Exekučný poriadok), t.j. v lehote 15 dní o žiadosti exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Výšku škody žalobca vyčíslil ako náhradu istiny s príslušenstvom. Dôvodil, že mohol pri včas vydanom rozhodnutí exekučného súdu uskutočniť rad iných koriev, ktoré by zvýšili jeho úspech pri vymáhaní pohľadávky a jeho príslušenstva. Náhrada nemajetkovej ujmy ma podľa žalobcu základ v požiadavke na spravodlivé usporiadanie vzťahov a dosiahnutie adekvátnej nápravy a primeranej sankcie za porušenie základných práv a princípov právneho štátu.

13. Z obsahu spisu odvolací súd zistil, že prvostupňový súd predvolal účastníkov konania na pojednávanie riadne a včas a zároveň ich vyzval, aby predložili alebo označili dôkazy, a to najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa končí dokazovanie, pretože na dôkazy predložené a označené neskôr súd neprihliada. Žalobca prostredníctvom splnomocneného zástupcu prevzal predvolanie 29.04.2015. Pojednávanie bolo nariadené na deň 20.05.2015 preto lehota na prípravu bola zachovaná. Žalobca doručil prvostupňovému súdu 14.05.2015 elektronicky návrh na zrušenie nariadeného pojednávania z dôvodu objektívneho porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu, pretože podľa jeho názoru nebolo ústavne komfortným spôsobom vyriešené ustanovenie zákonného sudcu a pridelenie veci na prejednanie a rozhodnutie nestranného súdu. Súčasne podal návrh na prerušenie konania až do právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu o ústavnej sťažnosti, ktorú podľa tohto podania podal na ústavný súd. Žalobcovi bolo vyjadrenie žalovanej doručené. Okresný súd návrhu na prerušenie konania ani návrhu na zrušenie prejednávania nevyhovel. Na nariadenom pojednávaní rozhodol, že vec prejedná

v neprítomnosti účastníkov konania. Dňa 18.5.2015 rozhodol aj o návrhu o prerušenie konania tak, že konanie o tomto návrhu zastavil pre nedostatok podmienok konania z dôvodu prekážky rozhodnutej veci. Odôvodnil to tým, že o totožnom návrhu zo dňa 9.10.2013 bolo právoplatne rozhodnuté uznesením 11C/227/2012-69 z 21.10.2013, ktoré bolo potvrdené uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici 14Co/196/2014-87 zo dňa 18.11.2014.

14.Z vyššie uvedeného vyplýva, že odvolacia námietka, podľa ktorej súd prvej inštancie odňal žalobcovi možnosť konať pred súdom, a že v konaní rozhodoval vylúčený sudca neobstojí. O tom, že konajúci sudca nebol vylúčený z prejednávania a rozhodnutia veci rozhodol právoplatne nadriadený súd. Prvostupňový súd postupoval v súlade s ustanovením § 101 Občianskeho súdneho poriadku, keď prejednal vec v neprítomnosti účastníkov, ktorí boli riadne predvolaní a ktorým bola zachovaná lehota na prípravu pojednávania v zmysle § 115 ods. 2 O.s.p. po tom ako zistil, že neboli splnené podmienky na prerušenie konania a nezistil dôvod na odročenie pojednávania. Takýto postup v žiadnom prípade nemožno hodnotiť ako procesný postup okresného súdu, ktorý by založil vadu konania, ktorá by mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, resp. postup, ktorým by bola žalobcovi odňatá možnosť konania pred súdom.

15.Pokiaľ súd prvej inštancie vec prejednal na pojednávaní, ktoré bolo riadne a včas nariadené a rozhodol vo veci samej, neodňal tým žalobcovi možnosť konať pred súdom. Žalobca sa tejto možnosti zbavil sám tým, že sa na pojednávanie nedostavil. Odvolací súd je toho názoru, že dôvody uvádzané žalobcom nebolo možné považovať za dôležité dôvody pre odročenie pojednávania podľa § 101 ods. 2 O.s.p. Keď tu takéto dôvody chýbali a žalobca sa pojednávania nezúčastnil, sám si zmenil možnosť realizovať na pojednávaní svoje procesné práva.

16.Podľa ustálenej judikatúry Ústavného súdu SR otázka, či bolo alebo nebolo porušené v konkrétnom súdnom konaní právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov sa skúma vždy podľa okolností konkrétneho prípadu. Podstatné sú 3 kritéria, a to zložitost' veci, správanie účastníka a postup súdu. Žalobca namietal, že nebola dodržaná 15-dňová lehota na vydanie poverenia pre exekútora, 15 dní od doručenia žiadosti exekútora exekučnému úradu. Podľa § 44 ods. 2 exekučného poriadku súd po preskúmaní žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrhu na vykonanie exekúcie a exekučného titulu v prípade, že nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonávanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúcie. Táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d). Ak súd zistí rozpor žiadostí alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Z predmetného ustanovenia je nepochybné, že 15-dňová lehota platí len pre prípady, kedy je návrh na začatie exekúcie, žiadosť o vydanie poverenia, ako aj exekučný titul v súlade so zákonom. Ak však exekučný súd zistil rozpor žiadosti alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom nemá stanovenú lehotu na vydanie rozhodnutia o zamietnutí žiadosti na vykonanie exekúcie (pozri aj rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 243/2013, IV. ÚS 605/2012). V predmetnom prípade exekučný súd rozhodol o žiadosti na udelenie poverenia doručenej mu 14.8.2012, uznesením zo dňa .3.9.2012. takýto postup je odôvodnený potrebou skúmania formálnej a materiálnej vykonateľnosti podloženého exekučného titulu. Bolo úlohou exekučného súdu skúmať, či mu bol alebo nebol predložený exekučný titul. Neobstojí ani tvrdenie žalobcu, že rozsudok nebol dostatočne odôvodnený, keď súd zistil, že poverenie pre exekútora nebolo vydané v 15-dňovej lehote a napriek tomu žalobu o náhradu škody zamietol. Podstatné v danom prípade bolo, že vo veci nebol predložený exekučný titul. Preto nebolo možné rozhodnúť o vydaní poverenia v lehote 15 dní. Žalobca si sám zaviniť, keď žiadal vykonanie exekúcie bez toho, aby disponoval exekučným titulom. Rozhodcovský rozsudok v zmysle § 35 zákona o rozhodcovskom konaní č. 244/2002 Z.z. má pre účastníkov účinky ako právoplatný rozsudok. Podľa predmetného zákona to platí pre rozhodnutia vydané rozhodcovským súdom v konaní podľa zákona o rozhodcovskom konaní. Rozhodcovskému súdu jeho kompetencia rozhodovať majetkové spory neplynie priamo zo zákona, ale rozhodcovský súd ju získava až na základe dohody medzi účastníkmi sporu-rozhodcovskej zmluvy. Z tohto dôvodu je pre posúdenie, či súdu bol alebo nebol predložený exekučný titul nevyhnutnou súčasťou prieskumu zisťovanie, či bol rozhodcovský rozsudok vydaný na základe rozhodcovskej zmluvy dohodnutej, či už vo forme osobitej zmluvy alebo doložky k inej zmluve. Nie nepodstatnou je aj skutočnosť, že žalobca sám iniciuje v exekučných veciach veľké množstvo aj hromadných podaní pred okresným súdom a za tej situácie je akceptovateľná predmetná lehota v ktorej bolo rozhodnuté. Z uvedeného vyplýva, že tvrdenie žalobcu v odvolaní, že bola splnená podmienka

nesprávneho úradného postupu nezodpovedaná skutočnostiam obsiahnutým v príslušnom exekučnom spise a zisteniam, ku ktorým dospel okresný súd z toho dôkazu.

17.K žalobcovej námietke, že prvostupňový súd neprípustne skrátil dokazovanie a žalobcu nepoučil o možnosti predkladať dôkazy je potrebné uviesť, že táto námietka nezodpovedá obsahu súdneho spisu. Žalobca bol poučený o tom, že má právo predkladať dôkazy do vyhlásenia uznesenia o skončení dokazovania už v predvolaní na súdne pojednávanie. Napriek riadnemu predvolaniu sa na toto pojednávanie nedostavil. Navyše táto námietka ani nesmeruje alebo nekorešponduje s dôvodmi napadnutého rozhodnutia, keď žaloba nebola zamietnutá z dôvodu, že žalobca nepreukázal výšku škody, ale z dôvodu, že nebola splnená podmienka zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, pretože nebol zistený nesprávny úradný postup, o ktorom tvrdil žalobca, že týmto postupom je.

18.Žalobca namietal predčasnosť napadnutého rozhodnutia, ktoré bolo vydané skôr, ako bolo rozhodnuté o návrhu na prerušenie konania. Keďže žalobca podal návrh na prerušenie konania, bol súd povinný pred samotným rozhodnutím vo veci samej o tomto návrhu osobitne rozhodnúť, pričom poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Žiline. Z napadnutého rozhodnutia vyplýva, že prvostupňový súd rozhodol o žalobcových návrhoch na prerušenie konania. Žalobca v odvolaní ani netvrdí, že by ním tvrdené porušenie povinnosti prvostupňovým súdom malo mať za následok nesprávnosť napadnutého rozhodnutia. Takýto žalobný dôvod neobstojí, pretože nie je v súlade ani s § 109 Občianskeho súdneho poriadku ani s § 101 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku. Naopak, ak nie sú žiadne dôvody na prerušenie konania bez ohľadu na to, či sa žalobca domnieva, že takéto dôvody sú, súd je povinný postupovať v konaní tak, aby bolo rozhodnuté plynulo a bez prieťahov.

19.Podľa zákona č. 514/2003 Z.z o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej správy štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Z uvedeného vyplýva, že ide o objektívnu zodpovednosť, predpokladom ktorej je nesprávny úradný postup pri výkone verejnej moci, škoda a príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou. Bez splnenia ktoréhokoľvek z uvedených troch predpokladov nemá štát za škodu zodpovednosť. Bez toho, aby bol v konaní jednoznačne preukázaný nesprávny úradný postup, ktorý by mal za následok vznik škody alebo nemajetkovej ujmy, nie je dôvod zaoberať sa výškou škody a ani príčinnou súvislosťou medzi škodou a nesprávnym úradným postupom. Keďže v prejednávanej veci nebol zistený nesprávny úradný postup v konaní exekučného súdu a ani nebol preukázaný, nemohlo dôjsť k zodpovednosti štátu za škodu, a preto okresný súd správne postupoval, keď s prihliadnutím na zásadu hospodárnosti konania ďalšie predpoklady vzniku zodpovednosti za škodu nezisťoval.

20.Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd podľa § 387 ods. 1, 2 CSP rozhodnutie súdu prvej inštancie z jeho správnych dôvodov potvrdil vrátane výroku o trovách prvostupňového konania, pretože súd prvej inštancie náležite aplikoval zásadu úspechu v spore podľa ust. § 142 ods. 1 O.s.p. (§ 255 ods. 1 CSP).

21.O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Žalovaný bol v odvolacom konaní v plnom úspešný a vzniklo právo proti žalobcovi na náhradu odvolacieho konania. Keďže si však žiadne trovy odvolacieho konania neuplatnil, odvolací súd mu ich nepriznal.

22.Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu ako súdu odvolacieho pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné odvolanie, ak to zákon pripúšťa. Podľa § 420 CSP Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným

postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 2 CSP (2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 422 ods. 1 CSP (1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Podľa § 423 CSP Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 427 ods. 1, 2 CSP (1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP (1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.